Поетичні образи циклу "Україно моя!"

Поезія А. Малишка періоду Другої світової війни - це різноманітні за змістом і художніми образами поезії, у яких і заклик до боротьби з фашизмом, і розповіді про подвиги та трудові будні, картини боїв та гіркота відступу. Ці твори сприймаються як сповідь поета-воїна, що жив одним життям із мільйонами інших людей і розділяв із ними і радощі, і горе, страждання і надію на розгром ворога і звільнення рідних земель.

Цикл віршів "Україно моя!" складається з п'яти віршів, у яких перед зором поета постає минуле і сьогодення. Ліричний герой, як і поет, почуває себе відповідальним за долю Батьківщини, щастя якої потрібно відстояти в жорстоких боях проти фашизму:

Запалали огні за долиною синього неба,
Самольоти гудуть, бо на захід фронти і фронти.
Україно моя, мені в світі нічого не треба,
Тільки б голос твій чути і ніжність твою берегти.

Вірші циклу написані після того, як війська з боями відступили за межі України і мільйони людей опинилися в тимчасовій окупації, але поетичні рядки сповнені віри у світлий день повернення і відплати ворогові за смерті і наругу:

І лежала земля, в попелищі земля чорнотіла.
Я дивився, і німів, і прощавсь - і прощатись не міг!

Синівська ніжність і любов до Батьківщини передаються в численних звертаннях поета до Дніпра, до Києва, до України:

Україно моя, далі, грозами свіжо пропахлі,
Польова моя мрійнице. Крапля у сонці з весла.
Я віддам свою кров, свою силу і ніжність до краплі,
Щоб з пожару ти встала, тополею в небо росла.

Поетичні образи, створені поетом, вражають своєю простотою і одухотвореністю, поет персоніфікує природу, підкреслюючи нерозривний зв'язок із нею. Як до живої істоти, звертається співець до Дніпра, до Києва, до дерева. Ці народнопісенні засоби ріднять поезію А. Малишка зі староруським епосом. З болем говорить поет про те, що "на дніпровській долині ромашка зів'яла побита", "догоряє батьківський дім". Страшне життя під час війни із фашистами передано образами "повішених вітер гойдає", "Тліє все в попелищі: і радість, і труд, і піт". Навіть зорі в небі порівнюються із очима замучених людей. Все це загартовує серце ліричного героя, у нього виростає ненависть до ворога, якого він проклинає, і клятва боротися, аби визволити Батьківщину:

Буду дихати, падать, рости й воювать до загину,
Бо великий наш гнів, бо дорога рівнішою є.
Я візьму твого смутку і горя важку половину
І розтерзане, горде, нескорене серце моє!

Я піду, як Микула, пригнусь, потемнію від ноші,
Висохну, спрагою битий, можливо впаду на сліду,
Але бачити буду: цвіти зацвітають хороші

У твоїм, Україно, зеленім і вічним саду.

А. Малишко переконаний, що життя вируватиме, що щастя повернеться в його рідний край, і образ "зеленого і вічного саду" - це символ буяння нового життя.